

Arrest

nr. 255 615 van 4 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 februari 2021 met X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 september 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 7 januari 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.09.2020 werd ingediend door:
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 22.09.2020 voor de derde keer gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, met name zijn schoonbroer zijnde D.A. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...' Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Net zoals bij de vorige aanvraag gezinshereniging (dd. 05.06.2020), welke werd geweigerd op 11.09.2020, legt betrokkene documenten voor die betrekking hebben op de situatie in België (geactualiseerde bedrijfsdocumenten en loonfiches op naam van de referentiepersoon; geactualiseerde geldstortingen van de referentiepersoon op de Belgische rekening van betrokkene, correspondentie, laboresultaten, bezoeken en betalingen aan oogarts, opticiens, tandarts op naam van betrokkene; documenten van de mutualiteit op naam van betrokkene en op naam van de referentiepersoon). Aangezien deze stukken enkel betrekking hebben op een situatie na de aankomst van betrokkene in België, zijn zij niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- attestation administrative n° 1203 dd. 23.09.2020 waarin de lokale pacha van de gemeente Aklim verklaart waar betrokkene woonde, dat hij tijdens het academiejaar 2017/2018 in Marokko student was aan de universiteit en dat hij binnen zijn ambtsgebied geen beroep uitoefende; inschrijvingsbewijs voor het academiejaar 2018/2019 aan de universiteit van Oujds op naam van betrokkene. Het feit dat betrokkene in Marokko student was, betekent niet automatisch dat hij dan ten laste was van de referentiepersoon in Nederland of België in de zin van artikel 47 van de wet van 15.12.1980. Dit attest sluit niet uit dat betrokkene ouders inkomsten hadden om hem te onderhouden. Dit attest sluit evenmin uit dat betrokkene eventuele inkomsten had in andere steden/delen van het land.
- "attestation de non-imposition a la TH-TSC n°11559/2020 dd. 24.09.2020" vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het betrekking op de situatie, na de aankomst van betrokkene in België. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- attest van behoeftigheid dd. 16.10.2020 vanwege de lokale autoriteiten van Aklim. Er werden echter geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van dit attest voorgelegd. Dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- "Certificat de Non Propriété" van het kadaster van de gemeente Berkane van 24.09.2020 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerend goed bezit binnen die gemeente. Er dient echter te worden vastgesteld dat dit attest werd opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten. Het attest zegt niets over de periode voorafgaand aan betrokkene's komst naar België. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het attest ook niet uitsluit dat betrokkene eventuele eigendommen of onroerende goederen in andere steden/delen van het land zou bezitten.

- Bewijzen van geldstortingen door de referentiepersoon aan de vader van betrokkene in 2015 (6 stortingen), 2016 (5 stortingen), 2018 (1 storting) en 2019 (1 storting) en verklaring op eer dd. 16.09.2020 vanwege de vader van betrokkene waarin hij stelt dat het geld dat de referentiepersoon naar hem stuurde werd gebruikt voor het onderhouden van betrokkene. Aangezien de verklaring van betrokkene's vader slechts een eigen verklaring op eer is, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, kan hier geen rekening mee worden gehouden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien zijn deze stortingen op zich te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene's vader op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud of dat van zijn gezin in Marokko, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 04.11.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. In dit verband dient ook te worden vastgesteld dat uit de voorgelegde stukken met betrekking tot het bedrijf en de loonfiches (tot en met september 2020) van de referentiepersoon blijkt dat voor zowel werk- als woonadres van de referentiepersoon een adres in H. (...) (Nederland) op ongeveer 250 km van G. (...) verwijderd wordt vermeld.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 04.11.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°. er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar een gezinshereniging aan met zijn Nederlandse schoonbroer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 04.11.2019 en 05.06.2020, werden geweigerd op 26.03.2020 en op 11.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van de eerste weigering werd op 18.09.2020 verworpen door de RW. Tegen de tweede weigering ging betrokkene niet in beroep, maar diende op 22.09.2020 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 47/1, 2°; 47/3, §2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij tevens artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geschonden acht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Verzoeker diende op 22.09.2020, in de hoedanigheid van een ‘ander familielid’, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet:

“ Art. 47/1. (...)

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt: (...)

Dat verzoeker echter op 18.01.2021 een beslissing ontving, waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker omdat hij niet zou hebben voldaan aan de vereiste voorwaarden, waarbij verweerder erop wijst dat verzoeker niet afdoende zou hebben aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon en dat hij in het land van herkomst onvermogen was.

Dat de motivering geenszins aanvaard kan worden.

Dat volgens de richtlijn van de Europese Commissie aangaande de omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EC1 alle relevante bewijzen in aanmerking moet nemen voor de beoordeling van het “ten laste” zijn.

Dat in deze richtlijn geen voorwaarden gesteld worden aan de manier waarop het ten laste zijn moet worden aangetoond.

Dat de bewuste richtlijn bovendien stelt dat dit bewijs met alle middelen geleverd mag worden.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip ‘ten laste zijn’ in de arresten Jia en Reyes. Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden

ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als ‘ten laste’ van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Hoewel het in casu niet gaat om een descendent, kan men toch de interpretatie van het begrip ‘ten laste zijn’ toepassen. In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie.

In het geval van verzoeker dient er te worden opgemerkt dat aan de vereiste voorwaarde is voldaan. Verzoeker werd in Marokko financieel ondersteund door de referentiepersoon. Aan verzoeker werd via zijn vader geregeld geld overgemaakt om ervoor te zorgen dat verzoeker aan zijn levensonderhoud werd voorzien. Verzoeker was destijds nog student en had geen inkomen. Van 2015 tot 2019 stuurde de referentiepersoon geld op naar verzoeker via zijn vader. De bewijzen hiervan werden voorgelegd en staan tevens vermeld in de bestreden beslissing. Deze steun maakte het voor verzoeker mogelijk om minimaal te kunnen overleven in Marokko.

Ondanks de vele bewijzen van ‘ten laste zijn’ die verzoeker aan verweerder heeft overgemaakt is verweerder alsnog van mening dat de voorwaarde van ten laste niet voldoende bewezen is. Verzoeker wenst erop te wijzen dat volgens de richtlijn van de Europese Commissie aangaande de omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EC4 alle relevante bewijzen in aanmerking moet worden genomen voor de beoordeling van het “ten laste” zijn. Bovendien is het “ten laste zijn” een feitenkwestie en mag deze op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). Dat in deze richtlijn geen voorwaarden gesteld worden aan de manier waarop het ten laste zijn moet worden aangetoond.

Volgens verweerder zou verzoeker tevens niet hebben aangetoond dat hij in land van herkomst onvermogen was. Dat ook deze motivering geenszins aanvaard kan worden. Dat verzoeker in zijn land van herkomst geen inkomsten had blijkt uit het “attestation de non-imposition à la TH- TSC. Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat dit attest wordt afgeleverd op basis van een verklaring op eer. Echter, ook in de Belgische belastingaangifte worden bepaalde posten berekend op basis van een verklaring op eer. Dit betekent echter niet dat deze gegevens daarom minder geloofwaardig zouden zijn. Verweerder maakt in het geheel niet aannemelijk dat er in hoofde van verzoeker aanwijzingen zouden zijn dat de inhoud van deze documenten niet met de realiteit zouden overeenstemmen. Verzoeker legde bovendien nog andere documenten voor waaronder de “certificat de Non Propriété”, het “attest van behoeftigheid” en het attest m.b.t. zijn studies. Deze documenten bevestigen nogmaals zijn onvermogenheid. Verzoeker bezit geen onroerende goederen in Marokko. Verzoeker was in Marokko maar een student. Daarenboven is het feit dat aan verzoeker geregeld geld werd overhandigd al een indicatie dat verzoeker onvermogen was en afhankelijk was van de materiële en financiële steun van

de referentiepersoon. Slechts dankzij deze financiële ondersteuning, dewelke noodzakelijk was, kon verzoeker in Marokko overleven.

Het hof van Justitie heeft in een arrest geoordeeld dat wanneer een referentiepersoon regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Ook in een arrest van 26 oktober 2018 oordeelde Uw Raad dat het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist en dat het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is.

Het is duidelijk dat in casu sprake is van een sterke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon. Niet enkel in Marokko was dit het geval, ook tijdens zijn verblijf in Nederland als hier in België wordt verzoeker zowel financieel al materieel bijgestaan.

Een schending van de formele en materiele motiveringsplicht lijkt voorhanden.

Verweerder heeft de situatie van verzoeker onvoldoende bestudeerd. Verweerder heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met alle dienstige stukken die verzoeker heeft voorgelegd. Om in het kader van haar zorgvuldigheidsplicht een dossier in zijn volledigheid te kunnen beoordelen, dient verweerder echter rekening te houden met het geheel van de door verzoeker aangebrachte bewijzen. Het stemt dan ook niet overeen met deze zorgvuldigheidsplicht om elk van de bewijsstukken als een afzonderlijk, losstaand element te beschouwen.

Verweerder heeft de plicht zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Dit is in casu niet gebeurd. De beslissing tot weigering van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag.

Uit wat voorafgaat kan verweerder aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Er werd door verweerder onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

Tenslotte dient verweerder ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land. De handhaving van de bestreden beslissing zou betekenen dat verzoeker gescheiden moet leven van zijn schoonbroer, zus en andere familieleden die zich zowel in Nederland als in België vertoeven. Hij zal niet toegelaten zijn om in België zijn gezins- en privéleven met zijn familie verder te zetten terwijl men niet van hen kan verwachten dat zij alles achterlaten om met verzoeker naar Marokko te trekken. De bestreden beslissing brengt een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel toe aan de gezinsleven en privéleven van verzoeker. Door geen rekening te houden met bovenvermelde elementen, werd artikel 8 EVRM geschonden.

Uit de beslissing tot verwijdering zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM verplicht is rekening te houden.

Volgens verweerder is er tevens sprake van een risico op onderduiken gezien verzoeker onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Aangezien verzoeker reeds jaren ten laste is van de referentiepersoon en hij in Marokko geen inkomsten noch onroerende goederen heeft kon hij niet anders dan een nieuwe aanvraag gezinshereniging indienen teneinde zijn verblijf in België te legaliseren. Daarenboven is het risico op onderduiken nihil en dit om de volgende redenen:

- Verzoeker verblijft namelijk al jaren op een vast adres bij zijn schoonbroer;*
- Verzoeker heeft nooit nagelaten zich aan te melden bij de politie ingeval dit gevraagd werd;*
- Verzoeker is zich in de tijd dat hij op het grondgebied verbleef, voldoende sociaal verankerd om te garanderen dat het risico op onderduiken nihil is.*

Verweerder heeft de situatie van verzoeker onvoldoende bestudeerd. De beslissing is niet afdoende gemotiveerd en dient te worden vernietigd. Het is de plicht van verweerder om rekening te houden met de werkelijke, correcte en volledige feitengegevens. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Verweerder heeft de plicht zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Dit is in casu niet gebeurd. Het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, werd geschonden

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De verzoekende partij wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als "ander familielid" van een burger van de Unie geweigerd omdat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij ter staving van haar derde aanvraag gezinshereniging met haar schoonbroer van Nederlandse nationaliteit verschillende documenten heeft voorgelegd, waarop zij telkens kort ingaat en vervolgens oordeelt dat voor zover de verzoekende partij en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens, dat het gegeven dat de verzoekende partij op 4 november 2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België geen afbreuk doet aan deze vaststellingen, dat in dit verband ook dient te worden vastgesteld dat uit de voorgelegde stukken met betrekking tot het bedrijf en de loonfiches (tot en met september 2020) van de referentiepersoon blijkt dat voor zowel werk- als woonadres van de referentiepersoon een adres in H. (Nederland) op ongeveer 250 km van G. verwijderd wordt vermeld. Daarnaast wordt gesteld dat voor zover de verzoekende partij en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Betreffende het ten laste zijn motiveert de verwerende partij nog dat het gegeven dat de verzoekende partij sedert 4 november 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen, dat immers louter het gegeven dat de verzoekende partij op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon, dat de voorwaarde van het ten laste zijn immers op een actieve wijze dient te worden aangetoond en niet impliciet af te leiden valt uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont, dat deze situatie bovendien betrekking heeft op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. De verwerende partij stelt verder dat het aan de verzoekende partij en de referentiepersoon toekomt om hun aanvraag te actualiseren en concludeert vervolgens dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten

laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, dat de verzoekende partij dus niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, dat de aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd en dat het Al van de verzoekende partij dient te worden ingetrokken.

De verzoekende partij wordt daarnaast op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. De verwerende partij stelt in dit verband dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er op grond van artikel 74/14, §3, 1° een risico op onderduiken bestaat en licht toe dat de verzoekende partij onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, dat de verzoekende partij drie keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met haar Nederlandse schoonbroer op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste twee aanvragen, ingediend op 4 november 2019 en op 5 juni 2020 werden geweigerd op 26 maart 2020 en op 11 september 2020, dat deze weigeringen (bijlage 20) telkens aan de verzoekende partij werden betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat een verzoek tot nietigverklaring van de eerste weigering op 18 september 2020 door de Raad werd verworpen, dat de verzoekende partij tegen de tweede weigering niet in beroep ging maar op 22 september 2020 een derde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Tot slot motiveert de verwerende partij in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daartoe niet in staat zou zijn, dat er tevens dient opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van de verzoekende partij.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3. Waar de verzoekende partij de bestreden weigeringsbeslissing en het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer

het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, allen bepalingen waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop de verzoekende partij haar aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...] 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze vereiste levert. Hierop oefent de Raad enkel een wettigheidstoetsing uit.

3.5. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 47/3, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet de bewijslast inzake het ‘ten laste zijn’ of het ‘deel uitmaken van het gezin’ van de burger van de Unie bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ligt, *in casu* de verzoekende partij. Zij moet daartoe dan ook alle elementen aanbrengen die haar aanspraken kunnen rechtvaardigen, opdat het bestuur op afdoende wijze is geïnformeerd om met volledige kennis van zaken een beslissing in dit verband te nemen.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip ‘in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie’ in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel – ondanks de niet geheel samenvallende bewoordingen – onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn) (zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2013-2014, nr. 53-3239/001, 20-21). Ook de verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift en in het kader van de beoordeling van het ten laste zijn naar de Burgerschapsrichtlijn.

Het voormelde artikel 3, tweede lid, a) luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Deze bepaling heeft betrekking op de ruimere familieleden. Dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof.

In het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever “een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

*Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woord „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nrs. 21-24).*

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 22 september 2020 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) indiende, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar schoonbroer D.A. van Nederlandse nationaliteit. In de bestreden beslissing oordeelt de gemachtigde echter dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en dat de verzoekende partij dus niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

3.7. *In casu* betwist de verzoekende partij het motief dat zij niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België en dat er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

De verzoekende partij stelt in dit verband dat aan de vereiste voorwaarde van ten laste zijn is voldaan, dat zij in Marokko financieel werd ondersteund door de referentiepersoon, dat via haar vader aan haar geregeld geld werd overgemaakt om ervoor te zorgen dat in haar levensonderhoud werd voorzien, dat zij destijds nog student was en geen inkomen had, dat de referentiepersoon van 2015 tot 2019 geld

opstuurde naar haar via haar vader, dat de bewijzen hiervan werden voorgelegd en tevens vermeld staan in de bestreden beslissing, dat deze steun het voor haar mogelijk maakte om minimaal te kunnen overleven in Marokko, dat de verwerende partij, ondanks de vele bewijzen van ten laste zijn die zij heeft overgemaakt, alsnog van mening is dat de voorwaarde van ten laste zijn niet voldoende bewezen is, dat het duidelijk is dat er in casu sprake is van een sterke afhankelijkheidsrelatie tussen haar en de referentiepersoon, dat dit niet enkel het geval was in Marokko, dat zij ook tijdens haar verblijf in Nederland als hier in België financieel als materieel wordt bijgestaan.

3.8. Wat betreft de interpretatie van het begrip ‘ten laste’ verwijst de Raad vooreerst opnieuw naar het arrest Rahman.

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest. Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 32-35).

Aldus moet onder meer rekening worden gehouden met de mate van afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punt 38). Het begrip ‘ten laste’ in artikel 3, lid 2, a) van de Burgerschapsrichtlijn kan op eenzelfde manier worden uitgelegd als het begrip ‘ten laste’, zoals in artikel 2, lid 2, c) en d) van de Burgerschapsrichtlijn (zie conclusie advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 95 en 98 en RvS 3 7 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert, kan er dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia t. Migrationsverket). Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C- 423/12, Flora May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant

bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).

23. Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24. Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.”

In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (pt. 43).

De verzoekende partij betoogt dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat wanneer een referentiepersoon regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont, dat een bewijs van onvermogen volgens die rechtspraak als bijkomend dient te worden beschouwd, dat het bewijs van ten laste zijn hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist en dat het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is.

In het arrest Jia (pt. 37) als in het arrest Reyes (pt. 22) benadrukt het Hof dat het gastland bij zijn beoordeling rekening moet houden met de economische en sociale toestand van de betrokkene. Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof moet het gastland nagaan of de betrokkene, “*gezien zijn economische en sociale toestand*”, niet in zijn basisbehoeften voorziet. Zoals de verzoekende partij zelf aanvoert, heeft het Hof in het arrest Reyes vastgesteld dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, doch beklemtoont het Hof hierbij dat deze materiële steun “*voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst*” (pt. 24).

Het is in die optiek dan ook wettig en gerechtvaardigd van de gemachtigde om de vereiste van het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoekende partij in het land van herkomst en aan het bedrag en de frequentie van de overgemaakte geldelijke middelen. Een financiële ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de burger van de Unie moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de burger van de Unie om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud. Aangezien de situatie van afhankelijkheid duurzaam dient te zijn, moet het overmaken van de geldelijke middelen gedurende langere tijd en met een zekere regelmaat hebben plaats gevonden.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag tot gezinshereniging en dat overeenkomstig artikel 47/3, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet de bewijslast op de schouders van de verzoekende partij rust. In die zin komt het de verzoekende partij toe om haar aanvraag te stofferen met alle bewijselementen die naar haar mening de aanspraken die zij

meent te kunnen maken ondersteunen. Zij is vrij om de situatie van afhankelijkheid in het land van herkomst aan te tonen met elk passend middel (cf. artikel 47/3, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet). Zoals hoger gesteld, is het legitiem en redelijk om het 'ten laste zijn' in het land van herkomst mede af te meten aan de behoefte of de onvermogenheid van de verzoekende partij in het land van herkomst, zodat de ruime beoordelingsmarge waarover de verwerende partij beschikt het toelaat om ook een bewijs van deze staat van behoefte of onvermogen te verwachten en dit in het kader van de vereiste dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk en duurzaam was aangewezen op de (financiële) ondersteuning van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien.

De gemachtigde heeft dan ook in lijn met de toepasselijke rechtspraak van het Hof van Justitie vastgesteld dat moet worden aangetoond dat de verzoekende partij in de jaren voor haar komst naar België onvermogen was en aangewezen was op de ontvangen sommen om te voorzien in haar levensonderhoud. Vervolgens heeft de gemachtigde echter vastgesteld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat dit *in casu* het geval was.

3.9. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing over de bewijzen van het ten laste zijn concreet gemotiveerd als volgt:

“Bewijzen van geldstortingen door de referentiepersoon aan de vader van betrokkene in 2015 (6 stortingen), 2016 (5 stortingen), 2018 (1 storting) en 2019 (1 storting) en verklaring op eer dd. 16.09.2020 vanwege de vader van betrokkene waarin hij stelt dat het geld dat de referentiepersoon naar hem stuurde werd gebruikt voor het onderhouden van betrokkene. Aangezien de verklaring van betrokkenes vader slechts een eigen verklaring op eer is, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, kan hier geen rekening mee worden gehouden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien zijn deze stortingen op zich te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkenes vader op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud of dat van zijn gezin in Marokko, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de bewijzen van geldstortingen en de verklaring op eer van de vader van de verzoekende partij in aanmerking heeft genomen doch heeft geoordeeld dat de verklaring van de vader van de verzoekende partij slechts een eigen verklaring op eer is waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten zodat hiermee geen rekening kan worden gehouden in het kader van de huidige aanvraag en dat de stortingen op zich te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs, alsook dat niet blijkt uit de beschikbare gegevens dat de vader van de verzoekende partij op deze bedragen was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud of dat van zijn gezin in Marokko, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Deze vaststellingen worden door de verzoekende partij met het betoog dat zij in Marokko financieel werd ondersteund door de referentiepersoon, dat via haar vader aan haar geregeld geld werd overgemaakt om ervoor te zorgen dat in haar levensonderhoud werd voorzien, dat zij destijds nog student was en geen inkomen had, dat de referentiepersoon van 2015 tot 2019 geld opstuurde naar haar via haar vader, dat de bewijzen hiervan werden voorgelegd en tevens vermeld staan in de bestreden beslissing, dat deze steun het voor haar mogelijk maakt om minimaal te kunnen overleven in Marokko, geenszins weerlegd of ontkracht. Door louter voor te houden dat aan de vereiste voorwaarde van ten laste zijn is voldaan en dat zij in Marokko financieel werd ondersteund door de referentiepersoon teneinde in haar levensonderhoud te kunnen voorzien, dat het duidelijk is dat er in *casu* sprake is van een sterke afhankelijkheidsrelatie tussen haar en de referentiepersoon in Marokko, blijkt dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan doch dit is evenmin van die aard om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. In het licht van voormelde rechtspraak en met voornoemd betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn.

Het is immers niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig of in strijd met artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de staatssecretaris de voorwaarde in voormeld artikel, dat men ten laste moet zijn, niet vervuld acht wanneer uit bewijzen van geldverzendingen, gelet op hun frequentie waarbij in de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat het om 6 stortingen in 2015, 5 stortingen in 2016, 1 storting in 2018 en 1 storting in 2019 gaat, onvoldoende blijkt dat de verzoekende partij financieel ten laste was van de referentiepersoon, minstens toont de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aan. Waar de verzoekende partij nog lijkt voor te houden dat er wel degelijk geregeld geld aan haar werd overgemaakt via haar vader, wijst de Raad er

opnieuw op dat, zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, de verklaring op eer vanwege de vader van de verzoekende partij waarin hij stelt dat het geld dat de referentiepersoon naar hem stuurde gebruikt werd voor het onderhouden van de verzoekende partij een eigen verklaring op eer is waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten zodat hiermee geen rekening kan worden gehouden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij deze vaststelling ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins weerlegt of ontkracht. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat de verklaring van de vader van de verzoekende partij een verklaring op eer is waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing ook dat de verwerende partij de hypothese in ogenschouw heeft genomen dat de vader de geldstorting ontving voor zichzelf en/of voor de verzoekende partij, doch geoordeeld dat de geldstorting te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs en dat uit de beschikbare gegevens niet blijkt dat de vader op deze bedragen was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud of dat van zijn gezin. De verzoekende partij weerlegt deze motieven niet. Met haar feitelijk betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de voorgelegde geldverzendingen aantonen dat zij wel degelijk ten laste is van de referentiepersoon.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij ook tijdens haar verblijf in Nederland en België zowel financieel als materiaal bijgestaan werd door de referentiepersoon, gaat zij eraan voorbij dat zij, teneinde aanspraak te maken op een verblijfsrecht op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen in het land van herkomst ten laste zijn geweest of in het land van herkomst deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, burger van de Unie.

Door louter te stellen dat de verwerende partij, ondanks de vele bewijzen van ten laste zijn die zij aan haar heeft overgemaakt, alsnog van mening is dat de voorwaarden van ten laste zijn niet voldoende bewezen is, toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.10. Waar de verzoekende partij in dit verband nog betoogt dat alle relevante bewijzen in aanmerking moeten worden genomen voor de beoordeling van het ten laste zijn, dat er geen voorwaarden worden gesteld aan de manier waarop het ten laste zijn moet worden aangetoond, dat dit bewijs met alle middelen en op alle mogelijke manieren mag worden geleverd, kan zij worden gevolgd. Echter het loutere feit dat het 'ten laste zijn' met alle middelen mag worden geleverd, wil niet zeggen dat elk voorgelegd stuk ook dient aanvaard te worden als bewijs van het ten laste zijn. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt om welke redenen *in casu* de voorgelegde stukken het ten laste zijn van de referentiepersoon niet kunnen bewijzen.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij haar situatie onvoldoende heeft bestudeerd, dat zij de bestreden beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met alle dienstig stukken die zij heeft voorgelegd, dat de verwerende partij, om in het kader van haar zorgvuldigheidsplicht een dossier in zijn volledigheid te kunnen beoordelen, rekening dient te houden met het geheel van de door haar aangebrachte bewijzen, dat het dan ook niet overeenstemt met deze zorgvuldigheidsplicht om elk van de bewijsstukken als een afzonderlijk losstaand element te beschouwen, doch laat na te duiden welke andere documenten omtrent het ten laste zijn, behalve de in de bestreden beslissing opgesomde documenten waarover wordt gemotiveerd, zij had voorgelegd die samen met voornoemde documenten in hun geheel dienden beoordeeld te worden. Bovendien kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij geenszins aantoonde op welke wijze de door haar voorgelegde stukken, elk afzonderlijk of samengenomen, wel het bewijs zouden kunnen vormen van het voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste zijn van de referentiepersoon.

3.11. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de vaststelling die door de verwerende partij werd gemaakt op basis van de bij de aanvraag voorgelegde stukken, met name dat er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is of in strijd is met de bepalingen van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

3.12. De verzoekende partij betoogt verder dat aan haar via haar vader geregeld geld werd overgemaakt om ervoor te zorgen dat in haar levensonderhoud werd voorzien, dat zij destijds nog student was en geen inkomen had, dat deze steun het voor haar mogelijk maakte om minimaal te kunnen overleven in Marokko, dat zij volgens de verwerende partij niet zou hebben aangetoond dat zij in

het land van herkomst onvermogen was, dat deze motivering geenszins aanvaard kan worden, dat uit het *“attestation de non-imposition à la TH-TSC”* blijkt dat zij in het land van herkomst geen inkomsten had, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat dit attest wordt afgeleverd op basis van een verklaring op eer, dat echter ook in de Belgische belastingaangifte bepaalde posten worden berekend op basis van een verklaring op eer, dat dit echter niet betekent dat deze gegevens daarom minder geloofwaardig zouden zijn, dat de verwerende partij in het geheel niet aannemelijk maakt dat er in haar hoofde aanwijzingen zouden zijn dat de inhoud van deze documenten niet met de realiteit zouden overeenstemmen, dat zij bovendien nog andere documenten voorlegde waaronder de *“certificat de Non Propriété”*, het attest van behoeftigheid en het attest met betrekking tot haar studies, dat deze documenten nogmaals haar onvermogenheid bevestigen, dat zij geen onroerende goederen bezit in Marokko, dat zij in Marokko maar een student was, dat het feit dat aan haar geregeld geld werd overhandigd al een indicatie is dat zij onvermogen was en afhankelijk was van de materiële en financiële steun van de referentiepersoon, dat zij slechts dankzij deze financiële ondersteuning, dewelke noodzakelijk was, in Marokko kon overleven.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met dit betoog een verweer voert tegen de door de verwerende partij in de bestreden beslissing gemaakte vaststelling dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst.

De Raad stelt vast dat de motieven betreffende het al dan niet vermogen zijn van de verzoekende partij in haar land van herkomst, overtuigend zijn. Immers zijn de motieven omtrent het gesolliciteerd karakter van de verklaring op eer van de vader van de verzoekende partij en het motief waarin wordt gesteld dat de door de verzoekende partij voorgelegde bewijzen van geldverzendingen te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs en dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de vader van de verzoekende partij op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden – waarvan de verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat geenszins aantoonbaar dat die foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn – voldoende om de vaststelling dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging te schragen.

Ter verduidelijking wijst de Raad erop dat zelfs indien de verzoekende partij kan gevolgd worden dat afdoende blijkt dat zij onvermogen was in het land van herkomst, nog steeds niet kan vastgesteld worden dat, gelet op de beperkte en onregelmatige bewijzen van geldstortingen aan de vader van de verzoekende partij en gelet op de verklaring van de vader van de verzoekende partij waarvan het gesolliciteerd karakter niet uitgesloten kan worden alsook gelet op het feit dat niet blijkt dat de vader van de verzoekende partij op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden, aangetoond is dat de verzoekende partij financieel ten laste is van de referentiepersoon. Het is immers niet uitgesloten dat de verzoekende partij dan wel onvermogen zou zijn, en aldus voor het voorzien in haar levensonderhoud aangewezen is op derden, doch niet financieel afhankelijk is van de referentiepersoon, maar wel van een derde, zoals haar vader of een andere persoon. Gezien de verwerende partij heeft geoordeeld dat er onvoldoende werd aangetoond dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon en dit motief, gelet op de vaststellingen in punt 3.9., niet wordt weerlegd of ontkracht door de verzoekende partij en voldoende is om de vaststelling te schragen dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, is het motief betreffende het al dan niet onvermogen zijn van de verzoekende partij in het land van herkomst overtuigend. Kritiek op een overtuigend motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.13. De verzoekende partij haalt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, niet onderuit.

3.14. Het motief *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 04.11.2019 gedomicilieerd*

werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. In dit verband dient ook te worden vastgesteld dat uit de voorgelegde stukken met betrekking tot het bedrijf en de loonfiches (tot en met september 2020) van de referentiepersoon blijkt dat voor zowel werk - als woonadres van de referentiepersoon een adres in H. (...) (Nederland) op ongeveer 250 km van G. (...) verwijderd wordt vermeld.” wordt overigens door de verzoekende partij niet betwist.

3.15. De gemachtigde kon dan ook op terechte wijze concluderen dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, zodat zij niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

3.16. Een schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

3.17. De verzoekende partij verwijst verder naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de handhaving van de bestreden beslissing zou betekenen dat zij gescheiden moet leven van haar schoonbroer, zus en andere familieleden die zowel in Nederland als in België vertoeven, dat zij niet zal toegelaten zijn om in België haar gezins- en privéleven met haar familie verder te zetten terwijl men niet van hen kan verwachten dat zij alles achterlaten om met haar naar Marokko te trekken, dat de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel toebrengt aan haar gezinsleven en privéleven, dat door geen rekening te houden met bovenvermelde elementen, artikel 8 van het EVRM geschonden werd, dat uit de beslissing tot verwijdering zoals die thans voorligt op geen enkele wijze kan afgeleid worden dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen waartoe zij overeenkomst artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 8 van het EVRM verplicht is rekening te houden.

3.18. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het

verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

3.19. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De relatie tussen de verzoekende partij en haar schoonbroer D.A. en zus moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar schoonbroer D.A. en haar zus, opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”* (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, Rahman, 32).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als *“andere familieleden van een burger van de Unie”* *“de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman, met name dat er sprake moet zijn van *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden”*, door aan te tonen dat er sprake is van een *“financiële afhankelijkheid”* of *“ernstige gezondheidsredenen”* (*“ten laste”*) of dat de betrokkene behoort tot het *“huishouden”* van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat het *“ander familielid”* in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het

verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De verzoekende partij wordt *in casu* een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als ‘ander familielid’ van een burger van de Unie geweigerd, omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat zij *“reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.”* Gelet op het voorgaande weerlegt de verzoekende partij deze vaststellingen niet.

In deze omstandigheden kan het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen de verzoekende partij en haar schoonbroer D.A. en zijn gezin niet worden vastgesteld. De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft ook volledig in gebreke alsnog een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Hetzelfde geldt voor het betoog van de verzoekende partij dat zij andere familieleden heeft die zowel in Nederland als in België vertoeven. Met haar betoog concretiseert de verzoekende partij geenszins deze “andere familieleden”, noch het bestaan van enige bijkomende elementen van afhankelijkheid.

Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven met haar schoonbroer, haar zus en andere familieleden, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging in dit verband diende of dient plaats te vinden. Het betoog van de verzoekende partij dat zij gescheiden moet leven van haar schoonbroer, zus en andere familieleden die zowel in Nederland als in België vertoeven, dat zij niet zal toegelaten zijn om in België haar gezins- en privéleven met haar familie verder te zetten terwijl men niet van hen kan verwachten dat zij alles achterlaten om met haar naar Marokko te trekken, is dan ook niet dienstig.

Daarnaast kan de Raad nog aanstippen dat in het bestreden bevel er nog op wordt gewezen dat de verzoekende partij een volwassene persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder nabijheid van haar schoonbroer, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De verzoekende partij weerlegt met haar betoog deze motieven niet.

3.20. Er blijkt verder ook niet dat de verzoekende partij zich ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beriep op een beschermingswaardig privéleven in België, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Ook hier blijkt dan ook niet dat een belangenafweging hieromtrent zich opdroeg bij het nemen van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

In de mate dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift alsnog verwijst naar haar privéleven, kan de Raad enkel vaststellen dat zij volkomen in gebreke blijft een beschermingswaardig privéleven aannemelijk te maken. Bovendien merkt de Raad op dat in het bestreden bevel werd geduoid dat de verzoekende partij een volwassene persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en dit ondanks het precaire verblijf in België. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat enig aspect bij deze beoordeling en belangenafweging ten onrechte niet in rekening is gebracht en evenmin dat hierbij kennelijk onredelijk werd gehandeld. Zij brengt geen concrete argumenten naar voor die maken dat niet in redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij terugkeert naar haar herkomstland en daar haar leven opnieuw opneemt. Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partij is geboren en getogen in haar land van herkomst, minstens ligt geen begin van bewijs van het tegendeel voor, zodat niet valt in te zien waarom zij zich niet opnieuw daar kan vestigen, te meer nu niet blijkt dat er tussen haar en het gezin van haar Nederlandse schoonbroer een bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij in haar herkomstland geen andere familieleden en vrienden of kennissen meer heeft. Gelet op haar leeftijd kan zij ook worden geacht een voldoende zelfredzaamheid te hebben. Zij kan via de moderne communicatiemiddelen contacten onderhouden met haar Nederlandse schoonbroer en zijn gezin en deze laatste kunnen haar op geregelde tijdstippen komen bezoeken in het land van herkomst, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk. Nu niet blijkt dat de verzoekende partij op enig ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer

dan drie maanden in België, blijkt ook niet dat zij een gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat zij in dit land een privéleven mocht uitbouwen.

De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). De verzoekende partij doet geen enkele moeite om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke “zeer uitzonderlijke omstandigheden”.

In deze omstandigheden blijkt niet dat de gedane belangenafweging disproportioneel is. Er wordt geen enkel concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van de verzoekende partij.

3.21. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.22. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt in het licht van artikel 74/13 gemotiveerd als volgt: *“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”*

Ter gelegenheid van haar verzoekschrift toont de verzoekende partij niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

Verder blijkt uit voorgaande dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat er een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar schoonbroer en zijn gezin of met andere familieleden bestond op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing, zodat evenmin blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing gehouden was hiermee rekening te houden of hierover te motiveren.

Waar de verzoekende partij meent dat uit de bestreden beslissing zoals die thans voorligt op geen enkele wijze kan afgeleid worden dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen waartoe zij overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden, kan zij niet worden gevolgd. De Raad wijst er immers op dat uit de voorgaande bespreking in verband met artikel 8 van het EVRM volgt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden verwijderingsbeslissing het ingeroepen gezins- of familieleven met de referentiepersoon in rekening heeft gebracht en dit op een zorgvuldige en redelijke wijze. De verwerende partij stelt in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verder vast dat er van minderjarige kinderen geen sprake is, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van de verzoekende partij, vaststellingen die de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins betwist.

3.23. In deze omstandigheden blijkt geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.24. De verzoekende partij stelt verder dat er volgens de verwerende partij tevens sprake is van een risico op onderduiken gezien zij onmiddellijk na de beslissing van weigering tot verblijf en de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfaanvraag heeft ingediend, dat zij, aangezien zij reeds jaren ten laste van de referentiepersoon is en zij in Marokko geen inkomsten noch onroerende goederen

heeft, niet anders kon dan een nieuwe aanvraag gezinshereniging indienen teneinde haar verblijf in België te legaliseren, dat het risico op onderduiken nihil is en dit om de volgende redenen: zij verblijft namelijk al jaren op een vast adres bij haar schoonbroer, zij heeft nooit nagelaten zich aan te melden bij de politie in geval dit gevraagd werd en zij is in de tijd dat zij op het grondgebied verbleef voldoende sociaal verankerd om te garanderen dat het risico op onderduiken nihil is. Zij stelt dat de verwerende partij haar situatie onvoldoende heeft bestudeerd, dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd, dat de verwerende partij de plicht heeft om rekening te houden met de werkelijke, correcte en volledige feitengegevens, dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij geenszins betwist dat haar op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven omdat haar legaal verblijf in België verstreken is. De verzoekende partij levert *in casu* kritiek op de motieven dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, daar er een risico op onderduiken bestaat. In het bestreden bevel wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°. er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar een gezinshereniging aan met zijn Nederlandse schoonbroer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 04.11.2019 en 05.06.2020, werden geweigerd op 26.03.2020 en op 11.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van de eerste weigering werd op 18.09.2020 verworpen door de RW. Tegen de tweede weigering ging betrokkene niet in beroep, maar diende op 22.09.2020 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.”

De verzoekende partij betwist geenszins dat op grond van artikel 74/14 §3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan indien er sprake is van een risico op onderduiken.

De Raad wijst erop dat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet een lijst van objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken bevat. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van het objectieve criterium zoals dit is voorzien in artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet, dat inhoudt dat de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Meer concreet wordt toegelicht dat de verzoekende partij drie keer vlak na elkaar een gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon heeft ingediend op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij wijst erop dat de eerste twee aanvragen, ingediend op 4 november 2019 en 5 juni 2020 werden geweigerd op 26 maart 2020 en 11 september 2020, dat deze weigeringen betekend werden met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat een verzoek tot nietigverklaring tegen de eerste weigering op 18 september 2020 werd verworpen en dat tegen de tweede weigeringsbeslissing de verzoekende partij geen beroep instelde maar op 22 september 2020 een derde aanvraag indiende met dezelfde referentiepersoon.

De verzoekende partij betwist niet dat er conform artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet een risico op onderduiken bestaat wanneer de vreemdeling *“onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings-*

of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming [heeft] ingediend" noch dat zij op 4 november 2019 en op 5 juni 2020 een aanvraag gezinshereniging indiende die werden geweigerd op 26 maart 2020 en op 11 september 2020, dat deze weigeringen telkens aan haar werden betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij tegen de tweede weigering niet in beroep ging maar op 22 september 2020 een derde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde persoon.

De verzoekende partij beweert dat zij, aangezien zij reeds jaren ten laste van de referentiepersoon is en zij in Marokko geen inkomsten noch onroerende goederen heeft, niet anders kon dan een nieuwe aanvraag gezinshereniging indienen teneinde haar verblijf in België te legaliseren. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, gelet op het feit dat zij ter gelegenheid van haar drie aanvragen niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, bezwaarlijk kan voorhouden dat zij niet anders kon dan een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen teneinde haar verblijf in België te regulariseren daar zij reeds jaren ten laste is van de referentiepersoon. Bovendien met voormelde kritiek en door louter te stellen dat het risico op onderduiken nihil is en dit om de volgende redenen: zij verblijft namelijk al jaren op een vast adres bij haar schoonbroer, zij heeft nooit nagelaten zich aan te melden bij de politie in geval dit gevraagd werd en zij is in de tijd dat zij op het grondgebied verbleef voldoende sociaal verankerd om te garanderen dat het risico op onderduiken nihil is, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de motieven waaruit blijkt dat zij onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, noch toont zij hiermee aan dat op grond van deze vaststelling niet kon vastgesteld worden dat er een risico op onderduiken bestaat. De Raad merkt in dit verband op dat de verzoekende partij, wat het risico op onderduiken betreft, niet zozeer wordt tegengeworpen tot drie keer toe een aanvraag tot gezinshereniging te hebben ingediend, maar wel dat zij, minstens voor wat betreft de laatste aanvraag, onmiddellijk na de weigering van de aanvraag tot gezinshereniging met bevel om het grondgebied te verlaten, en voor de termijn van vrijwillig vertrek een einde nam, een nieuwe aanvraag om gezinshereniging op exact dezelfde (rechts)grond opstartte. Hiermee voorkwam zij dat een situatie ontstond waarin een bevel om het grondgebied te verlaten met termijn voor vrijwillig vertrek door het bestuur ten uitvoer kon worden gebracht. In het licht van de duidelijke bewoordingen van de wetgever in artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet waaruit volgt dat de omstandigheid dat de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en van een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend kan wordt gehanteerd om een risico op onderduiken vast te stellen, blijkt verder niet dat het enkele gegeven dat *in casu* wordt vastgesteld dat hiervan sprake is, maakt dat er sprake is van een kennelijk onredelijk beslissing. De verzoekende partij heeft drie aanvragen ingediend op dezelfde rechtsgrond in functie van dezelfde persoon, die alle drie afgewezen werden en heeft twee bevelen om het grondgebied te verlaten met een vrijwillige vertrektermijn gekregen waaraan zij nooit spontaan gevolg heeft gegeven. De Raad meent dan ook dat de gemachtigde uiteindelijk niet op kennelijk onredelijke wijze is overgegaan tot het ontnemen van die vrijwillige vertrektermijn en van oordeel was dat er een risico op onderduiken bestaat. Het gegeven dat de verzoekende partij in België een vast verblijfsadres heeft, zich in het verleden heeft aangemeld bij de politie op verzoek en hier voldoende sociaal verankerd is, doet hier ook niet anders over oordelen. Zoals reeds werd gesteld, voorkwam de verzoekende partij door haar handelen immers dat een situatie ontstond waarin een bevel om het grondgebied te verlaten met termijn voor vrijwillig vertrek door het bestuur ten uitvoer kon worden gelegd. De Raad benadrukt hierbij nog dat de verwerende partij niet moet aantonen dat de verzoekende partij daadwerkelijk zal onderduiken maar enkel het onderduikrisico moet inschatten. Enige kennelijk onredelijkheid in de beoordeling wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat er *in casu* een risico op onderduiken bestaat, daar de verzoekende partij onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, en aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

3.25. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de verwerende partij de plicht heeft haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, dat dit *in casu* niet gebeurd is, dat het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet werd geschonden, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekende partij met haar vaag en niet-geconcretiseerd betoog en mede gelet op het voorgaande geenszins een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk maakt.

In de mate dat zij in dit verband verwijst naar artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, kan de Raad slechts vaststellen dat deze bepaling bepaalt wat volgt: *“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”* De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt noch licht de verzoekende partij dit concreet toe ter gelegenheid van haar verzoekschrift.

3.26. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij haar situatie onvoldoende heeft bestudeerd, dat de beslissing tot weigering van verblijf niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak of dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat immers niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt aldus niet.

3.27. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER